BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer — uitgebreid)
8 december 1998 *

In zaak T-39/98,

Sadam Zuccherifici Divisione della SECI SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Bologna (Italië),

Sadam Castiglionese SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Termoli (Italië),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Cesena (Italië),

vertegenwoordigd door V. C. Irelli, advocaat te Rome, G. Pittalis en G. Fanzini, advocaten te Bologna, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Kronshagen, advocaat aldaar, Rue Marie-Adélaïde 22,

verzoeksters,

* Procestaal: Italiaans.

tegen

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseurs J. Carbery en A. Tanca, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij A. Morbilli, directeur-generaal van de directie juridische zaken van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad Adenauer 100,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van artikel 2 van verordening (EG) nr. 2613/97 van de Raad van 15 december 1997 houdende machtiging voor Portugal om steun te verlenen aan de producenten van suikerbieten en afschaffing van alle nationale steun met ingang van het verkoopseizoen 2001/2002 (PB L 353, blz. 3),

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, R. García-Valdecasas, V. Tiili, P. Lindh en P. Mengozzi, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

Wettelijk kader

1 Ingevolge artikel 46 van verordening (EEG) nr. 1785/81 van de Raad van 30 juni 1981 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker

(PB L 177, blz. 4; hierna: „verordening nr. 1785/81"), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1101/95 van de Raad van 24 april 1995 tot wijziging van verordening nr. 1785/81 en van verordening (EEG) nr. 1010/86 houdende vaststelling van de algemene voorschriften inzake de restitutie bij de productie voor bepaalde in de chemische industrie gebruikte producten van de sector suiker (PB L 110, blz. 1), mogen de Italiaanse Republiek en het Koninkrijk Spanje, met name aan de suikerbietentelers en onder de in de verordening bepaalde voorwaarden, aanpassingssteun verlenen.

2 In artikel 46, lid 2, van verordening nr. 1785/81 is het Italiaanse grondgebied in een „regio Noord-Italië", een „regio Midden-Italië" en een „regio Zuid-Italië" onderverdeeld. De toegestane steun neemt af in de tijd („soft landing"). Het bedrag van de toegestane steun neemt sterk af voor de regio's Noord-Italië en Midden-Italië, en minder sterk voor de regio Zuid-Italië. Zo mocht voor het verkoopseizoen 1995/1996 voor de regio's Noord-Italië, Midden-Italië en Zuid-Italië steun ten bedrage van 8,15 ECU per 100 kg witte suiker worden verleend, terwijl voor het laatste in de verordening vermelde verkoopseizoen (1999/2000) de bedragen zijn vastgesteld op respectievelijk 1,09 ECU (Noord-Italië), 2,17 ECU (Midden-Italië) en 5,98 ECU (Zuid-Italië) per 100 kg witte suiker. Ten slotte mag uitsluitend voor de regio Zuid-Italië voor het verkoopseizoen 2000/2001 steun worden verleend, en wel ten bedrage van 5,43 ECU per 100 kg witte suiker.

3 Ingevolge artikel 1 van verordening (EG) nr. 2613/97 van de Raad van 15 december 1997 houdende machtiging voor Portugal om steun te verlenen aan de producenten van suikerbieten en afschaffing van alle nationale steun met ingang van het verkoopseizoen 2001/2002 (PB L 353, blz. 3; hierna: „verordening nr. 2613/97"), mag de Portugese Republiek onder bepaalde voorwaarden gedurende de verkoopseizoenen 1998/1999 tot en met 2000/2001 aanpassingssteun verlenen aan de suikerbietentelers. Artikel 2 van de verordening bepaalt, dat „met ingang van het verkoopseizoen 2001/2002 (...) de in artikel 1 bedoelde steun, en de steun als bedoeld in artikel 46 van verordening (...) nr. 1785/81, [worden] afgeschaft".

4 Verordening nr. 2613/97 is op 24 december 1997 bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.*

De feiten en het procesverloop

5 Verzoeksters bezitten verwerkings- en productievestigingen voor bietsuiker in Zuid-Italië, zoals die regio in artikel 46, lid 4, van verordening nr. 1785/81 is gedefinieerd.

6 Van oordeel dat artikel 2 van verordening nr. 2613/97 de belangen van de bietentelers uit Zuid-Italië onrechtmatig schaadt, hebben verzoekers bij op 5 maart 1998 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld.

7 Bij op 29 mei 1998 ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte heeft verweerder overeenkomstig artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Op 13 juli 1998 hebben verzoeksters hun opmerkingen met betrekking tot die exceptie ingediend.

8 Bij op 17 juli 1998 neergelegd verzoekschrift heeft de Commissie verzocht aan de zijde van de Raad te mogen interveniëren.

Conclusies van partijen

9 Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

— nietig te verklaren artikel 2 van verordening nr. 2613/97;

— de in het ongelijk gestelde partij in de kosten te verwijzen.

10 Verweerder concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep kennelijk niet-ontvankelijk te verklaren;

— verzoeksters in de kosten te verwijzen.

11 In hun opmerkingen over de exceptie van niet-ontvankelijkheid verzoeken verzoeksters het Gerecht deze exceptie af te wijzen.

De ontvankelijkheid

12 Indien een partij verzoekt, dat het Gerecht uitspraak doet over de niet-ontvankelijkheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan, geschiedt volgens artikel 114, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering de verdere behandeling van het verzoek mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist. In casu acht het Gerecht zich voldoende voorgelicht door het dossier, zodat de mondelinge behandeling niet behoeft te worden geopend.

Argumenten van partijen

13 Verweerder betoogt, dat artikel 173 EG-Verdrag in beginsel natuurlijke of rechtspersonen niet het recht verleent beroep in te stellen tegen handelingen met algemene strekking, zoals verordeningen van de Raad.

14 Zijns inziens volgt niet alleen uit de titel van de bestreden handeling, maar ook uit de inhoud ervan, dat zij een algemene strekking heeft. In ieder geval worden verzoeksters door artikel 2 van verordening nr. 2613/97 niet individueel geraakt. Bovendien treft die bepaling hen niet rechtstreeks, daar zij de lidstaten tot het verkoopseizoen 2000/2001 een discretionaire bevoegdheid laat.

15 Verzoeksters wijzen erop, dat artikel 2 van verordening nr. 2613/97 rechtsgevolgen heeft: vanaf het verkoopseizoen 2001/2002 verbiedt zij immers steun te verlenen. Huns inziens worden zij rechtstreeks door dat verbod geraakt, daar de betrokken bepaling geen uitvoeringsmaatregelen van de nationale autoriteiten vergt.

16 Voorts stellen zij, dat de suikerbietentelers van de regio Zuid-Italië de enigen zijn die door de bestreden bepaling rechtstreeks worden geraakt. Dezen hebben immers een rechtstreeks belang bij de instandhouding, na het verkoopseizoen 2000/2001, van een regeling die, ofschoon zij geleidelijke verminderingen inhield, de mogelijkheid bood steun te verlenen ter compensatie van de nadelen die specifiek zijn voor de bietenteelt in Zuid-Italië. Verzoeksters wijzen erop, dat de enige suikerbietenteeltgebieden in Europa waarvoor een nationaal plan voor industriële herstructurering („piano bieticolo saccarifero") geldt, voor de tenuitvoerlegging waarvan de handhaving van steun vereist is, precies de gebieden zijn waar zij actief zijn. Bijgevolg zou de bestreden bepaling verzoeksters individueel raken.

Beoordeling door het Gerecht

17 Er zij aan herinnerd, dat ingevolge artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag, voor de ontvankelijkheid van een door een natuurlijke of rechtspersoon tegen een verordening ingesteld beroep tot nietigverklaring als voorwaarde geldt, dat de bestreden verordening in werkelijkheid een beschikking is die de verzoeker rechtstreeks en individueel raakt, en dat het criterium voor het onderscheid tussen een verordening en een beschikking in de al dan niet algemene strekking van de betrokken handeling moet worden gezocht (zie bijvoorbeeld beschikking Hof van 12 juli 1993, Gibraltar en Gibraltar Development/Raad, C-168/93, Jurispr. blz. I-4009, punt 11, en beschikking Gerecht van 19 juni 1995, Kik/Raad en Commissie, T-107/94, Jurispr. blz. II-1717, punt 35). Een handeling heeft een algemene strekking, indien zij van toepassing is op objectief bepaalde situaties en rechtsgevolgen heeft voor abstract aangewezen categorieën van personen (arresten Hof van 6 oktober 1982, Alusuisse Italia/Raad en Commissie, 307/81, Jurispr. blz. 3463, punt 9, en 2 april 1998, Greenpeace Council e. a./Commissie, C-321/95 P, Jurispr. blz. I-1651, punten 27 en 28; beschikking Kik/Raad en Commissie, reeds aangehaald, punt 35).

18 Artikel 2 van verordening nr. 2613/97 bepaalt, dat met ingang van het verkoopseizoen 2001/2002 de in artikel 1 bedoelde steun, en de steun als bedoeld in artikel 46 van verordening nr. 1785/81, worden afgeschaft. Die maatregel is op een objectief bepaalde situatie van toepassing en heeft rechtsgevolgen voor abstract aangewezen categorieën van personen, namelijk de lidstaten en de suikerbietentelers. Bijgevolg gaat het om een maatregel met een algemene strekking.

19 Het is evenwel vaste rechtspraak, dat het niet uitgesloten is dat een bepaling van een handeling met een algemene strekking in bepaalde omstandigheden bepaalde ondernemers individueel kan raken (arresten Hof van 16 mei 1991, Extramet Industrie/Raad, C-358/89, Jurispr. blz. I-2501, punt 13, en 18 mei 1994, Codorníu/Raad, C-309/89, Jurispr. blz. I-1853, punt 19). In een dergelijk geval kan een

gemeenschapshandeling dus zowel een normatief karakter hebben als, ten aanzien van bepaalde betrokken marktdeelnemers, het karakter van een beschikking (arrest Gerecht van 13 december 1995, Exporteurs in Levende Varkens e. a./Commissie, T-481/93 en T-484/93, Jurispr. blz. II-2941, punt 50). Dat is het geval, indien de betrokken bepaling een natuurlijk of rechtspersoon treft uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert (arrest Codorníu/Raad, reeds aangehaald, punt 20; arrest Gerecht van 27 april 1995, CCE de Vittel e. a./Commissie, T-12/93, Jurispr. blz. II-1247, punt 36).

20 Gelet op die rechtspraak moet worden onderzocht, of verzoeksters in het onderhavige geval door artikel 2 van verordening nr. 2613/97 worden geraakt uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert.

21 Vastgesteld moet worden, dat zelfs al kan de verordening de situatie van verzoeksters raken, zulks niet volstaat om hen ten opzichte van ieder ander te karakteriseren. De betrokken bepaling raakt hen immers alleen wegens hun objectieve hoedanigheid van marktdeelnemer in de sector suikerbieten, op dezelfde wijze als elke andere marktdeelnemer die binnen de Europese Unie dezelfde activiteit uitoefent.

22 Vergelijkt men de thans in Zuid-Italië geldende de regeling met die voor de andere Italiaanse regio's en Spanje (zie punt 2 hierboven), dan blijkt weliswaar dat de gevolgen van artikel 2 van verordening nr. 2613/97 zwaarder kunnen doorwegen in Zuid-Italië, daar de geleidelijke vermindering van de toegestane steun niet zo uitgesproken is als voor de andere regio's. De omstandigheid dat de litigieuze bepaling voor de verschillende betrokken rechtssubjecten in concreto tot uiteenlopende gevolgen kan leiden, doet evenwel niet af aan het regelgevend karakter van dat voorschrift (zie dienaangaande beschikking Hof van 18 december 1997, Sveriges Betodlares en Henrikson/Commissie, C-409/96 P, Jurispr. blz. I-7531, punt 37, en arrest

Gerecht van 21 februari 1995, Campo Ebro e. a./Raad, T-472/93, Jurispr. blz. II-421, punt 36). Daarbij komt, dat verzoeksters zich, wat de steun toelatende regeling van artikel 46, lid 2, van verordening nr. 1785/81 en de verbodsregeling van artikel 2, van verordening nr. 2613/97 betreft, in ieder geval in dezelfde situatie bevinden als alle andere suikerbietentelers in Zuid-Italië (zie, naar analogie, beschikkingen Hof van 12 oktober 1988, Cevap e. a./Raad, 34/88, Jurispr. blz. 6265, punt 15, en 23 november 1995, Asocarne/Raad, C-10/95 P, Jurispr. blz. I-4149, punt 42, en beschikking Gerecht van 25 juni 1998, Sofivo e. a./Raad, T-14/97 en T-15/97, Jurispr. blz. II-2601, punt 37).

23 Uit het voorgaande volgt, dat verzoeksters door verordening nr. 2613/97 niet individueel worden geraakt. Bijgevolg voldoen verzoeksters niet aan de bij artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag gestelde voorwaarden voor ontvankelijkheid.

24 Uit het voorgaande volgt, dat het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard, zonder dat over het verzoek om tussenkomst uitspraak behoeft te worden gedaan.

Kosten

25 Ingevolge artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover dat is gevorderd. Aangezien verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij hoofdelijk in de kosten te worden verwezen.